TEISINGUMO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2013 m. balandžio 18 d.*

„Direktyva 2001/42/EB — Tam tikrų planų ir programų pasekmių aplinkai vertinimas — 3 straipsnio 4 ir 5 dalys — Planų rūšių, kurių pasekmės gali būti reikšmingos aplinkai, nustatymas — „Vidaus plėtros“ užstatymo planai, kuriems pagal nacionalinės teisės aktus netaikomas aplinkosaugos vertinimas — Klaidingas „vidaus plėtros“ kokybės sąlygos vertinimas — Pasekmių užstatymo plano galiojimui nebuvimas — Direktyvos veiksmingumo pažeidimas“

Byloje C-463/11

dėl *Verwaltungsgerichtshof Baden-Württemberg* (Vokietija) 2011 m. liepos 27 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2011 m. rugsėjo 6 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

L

prieš

M

TEISINGUMO TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas L. Bay Larsen (pranešėjas), teisėjai J. Malenovský, U. Lõhmus, M. Safjan ir A. Prechal,

generalinis advokatas M. Wathelet,

posėdžio sekretorė A. Impellizzeri, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2012 m. spalio 18 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— L, atstovaujamo *Rechtsanwalt* G. Rehmann,

— M, atstovaujamos *Rechtsanwalt* D. Weiblen,

— Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos T. Henze ir K. Petersen,

— Graikijos vyriausybės, atstovaujamos G. Karipsiades,

— Europos Komisijos, atstovaujamos F. Bulst ir P. Oliver,

* Proceso kalba: vokiečių.

susipažinęs su 2012 m. gruodžio 19 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su 2001 m. birželio 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/42/EB dėl tam tikrų planų ir programų pasekmių aplinkai vertinimo (OL L 197, p. 30; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 6 t., p. 157, toliau – direktyva) 3 straipsnio 4 ir 5 dalių išaiškinimu.

2 Šis prašymas buvo pateiktas nagrinėjant ginčą, kilusį tarp L ir M, savivaldybės, dėl užstatymo plano, kurį M parengė neatlikusi aplinkosaugos vertinimo pagal direktyvą, galiojimo.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

3 Pagal direktyvos 1 straipsnį šios direktyvos tikslas – sukurti aukštą aplinkos apsaugos lygį ir padėti į rengiamus ir priimamus planus bei programas integruoti aplinkos apsaugos klausimus, kad būtų skatinama tvari plėtra, užtikrinant, kad laikantis šios direktyvos būtų atliekamas tam tikrų planų ir programų, kurių pasekmės gali būti reikšmingos aplinkai, aplinkos [aplinkosaugos] vertinamas.

4 Direktyvos 3 straipsnyje apibrėžiama jos taikymo sritis:

„1. 2–4 dalyse nurodytų planų ir programų, kurių pasekmės gali būti reikšmingos aplinkai, aplinkos [aplinkosaugos] vertinimas atliekamas pagal šios direktyvos 4–9 straipsnius.

2. Laikantis 3 dalies nuostatų, atliekamas toliau išvardytų planų ir programų aplinkos [aplinkosaugos] vertinimas:

a) kurie rengiami <...> miestų ir kaimų planavimui ar žemės naudojimui ir kurie nustato tolesnio projektų, išvardytų [1985 m. birželio 27 d. Tarybos] direktyvos 85/337/EEB [dėl tam tikrų valstybės ir privačių projektų poveikio aplinkai vertinimo (OL L 175, p. 40; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 1 t. p. 248), iš dalies pakeistos 1997 m. kovo 3 d. Tarybos direktyva 97/11/EB (OL L 73, p. 5; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 3 t. p. 151)] I ir II prieduose, vystymo pagrindus [ir kuriuose apibrėžiamas pagrindas, pagal kurį ateityje gali būti leista įgyvendinti Direktyvos 85/337/EEB I ir II prieduose išvardytus projektus], arba

<...>

3. 2 dalyje nurodytų planų ir programų, taikomų nedideliuose plotuose vietiniu lygiu, <...> aplinkos [aplinkosaugos] vertinimas atliekamas tik tada, kai valstybės narės nustato, kad jų pasekmės gali būti reikšmingos aplinkai.

4. Valstybės narės nustato, ar kitų, nenurodytų 2 dalyje, planų ir programų, kurie nustato tolesnio projektų vystymo pagrindus [kuriuose apibrėžiamas pagrindas, pagal kurį ateityje gali būti leista įgyvendinti projektus], pasekmės gali būti reikšmingos aplinkai.

5. Valstybės narės 3 ir 4 dalyse nurodytų planų ar programų galimą pasekmių reikšmingumą aplinkai nustato išnagrinėdamos kiekvieną konkretų atvejį arba patikslindamos [nustatydamos] planų ir programų rūšis, arba derindamos abu šiuos metodus. Tuo tikslu valstybės narės visais atvejais atsižvelgia į atitinkamus II priede nurodytus kriterijus, užtikrindamos, kad ši direktyva būtų taikoma planams ir programoms, kurių pasekmės gali būti reikšmingos aplinkai.

<...>“

5 Direktyvos 2001/42 II priede išvardijami šios direktyvos 3 straipsnio 5 dalyje nurodytų pasekmių galimo reikšmingumo nustatymo kriterijai.

Vokietijos teisė

6 Statybos kodeksas (*Baugesetsbuch*) pagal 2004 m. rugsėjo 23 d. konsoliduotą redakciją (BGBl. I, p. 2414), iš dalies pakeistas 2011 m. liepos 22 d. įstatymu (*BGBl*. 2011 I, p. 1509, toliau – *BauGB*), reglamentuoja miestų planavimą.

7 Iš *BauGB* 1 straipsnio 6 dalies 7 punkto matyti, kad rengdamos bendruosius miestų plėtros planus (*Bauleitpläne*) savivaldybės visų pirma atsižvelgia į aplinkosaugos interesus, įskaitant gamtos apsaugą ir kraštovaizdžio išsaugojimą.

8 Minėti bendrieji miestų plėtros planai, kurie yra teritorijų panaudojimo planai (*Flächennutzungsplan*) arba užstatymo planai (*Bebauungsplan*), rengiami, papildomi ar keičiami pagal įprastą procedūrą (*BauGB* 2 ir paskesni straipsniai), nebent būtų galima taikyti supaprastintą procedūrą (*BauGB* 13 straipsnis) arba vidaus plėtros užstatymo planų atveju – pagreitintą procedūrą (*BauGB* 13a straipsnis).

9 2004 m. birželio 24 d. Įstatymu dėl urbanistikos srities teisės aktų suderinimo su Europos teise (*Europarechtsanpassungsgesetz Bau*) (*BGBl*. 2004 I, p. 1359) siekiama perkelti direktyvą į Vokietijos teisę. Šiuo įstatymu aplinkosaugos vertinimas įtrauktas į įprastą bendrųjų miestų plėtros planų rengimo procedūrą.

10 Dėl šios įprastos procedūros *BauGB* 2 straipsnio 3 ir 4 dalyse nustatyta:

„3. Rengiant bendruosius miestų plėtros planus reikia nustatyti ir įvertinti interesus, kurie turi reikšmės siekiant suderinti [be kita ko, viešuosius ir privačiuosius interesus].

4. Aplinkosaugos vertinimas atliekamas dėl aplinkosaugos interesų, nurodytų 1 straipsnio 6 dalies 7 punkte <...>; atliekant minėtą vertinimą nustatomos galimos reikšmingos pasekmės aplinkai, kurios aprašomos ir įvertinamos aplinkosaugos ataskaitoje <...>“

11 Dėl supaprastintos procedūros *BauGB* 13 straipsnio 3 dalies pirmame sakinyje nurodyta, kad „[ji] taikoma neatliekant aplinkosaugos vertinimo pagal 2 straipsnio 4 dalį <…>“.

12 *BauGB* 13a straipsnyje dėl pagreitintos procedūros nurodyta:

„1. Naudmenims atkurti, užstatymui sutankinti ar kitoms vidaus plėtros priemonėms skirtas užstatymo planas („vidaus plėtros užstatymo planas“ (*Bebauungsplan der Innenentwicklung*)) gali būti parengtas taikant pagreitintą procedūrą. Užstatymo planas pagal šią procedūrą gali būti rengiamas, tik jeigu jame nurodytas statybų plotas <...> iš viso apima:

1) mažiau kaip 20 000 kv. m <…> arba;

<...>

Pagreitinta procedūra netaikoma, jeigu užstatymo planu sukuriamos sąlygos, kuriomis projektai, kuriems patiems privaloma taikyti aplinkosaugos vertinimą pagal įstatymą dėl pasekmių aplinkai vertinimo, tampa teisėti. Pagreitinta procedūra taip pat netaikoma, kai yra priežasčių manyti, kad pažeidžiami pagal 1 straipsnio 6 dalies 7 punkto b papunktį saugomi interesai.

2. Vykstant pagreitintai procedūrai:

1) pagal analogiją taikomos 13 straipsnio 2 dalies ir 3 dalies pirmo sakinio nuostatos, skirtos supaprastintai procedūrai;

<...>“

13 *BauGB* 214 straipsnis, kuris yra skirsnyje „Planų palikimas galioti“, suformuluotas taip:

„1. Šiame kodekse nustatytų formos ir procedūrinių nuostatų pažeidimas turi reikšmės teritorijų panaudojimo plano galiojimui ir taisyklėms, savivaldybių priimtoms taikant šį kodeksą, tik jei:

1) pažeidžiant 2 straipsnio 3 dalį, esminiai planavimo veikiamų interesų, kurie savivaldybei buvo ar turėjo būti žinomi, aspektai nebuvo tinkamai nustatyti ar įvertinti, jei šis trūkumas yra akivaizdus ir turėjo įtakos procedūros baigčiai;

<...>

2a. Užstatymo planams, parengtiems pagal pagreitintą procedūrą remiantis 13a straipsniu, be 214 straipsnio 1 ir 2 dalių, taikomos ir toliau išdėstytos nuostatos:

1) formos ir procedūrinių nuostatų bei nuostatų dėl užstatymo plano ir teritorijų panaudojimo plano santykio pažeidimas neturi reikšmės užstatymo plano galiojimui, įskaitant atvejį, kai pažeidimas padarytas tuo, kad klaidingai įvertinta 13a straipsnio 1 dalies pirmame sakinyje nustatyta [kokybės] sąlyga.

<...>“

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

14 2005 m. rugsėjo 14 d. M nusprendė pagal *BauGB* 2 straipsnio 4 dalyje numatytą įprastą procedūrą parengti užstatymo planą dėl 37 806 m^2 ploto teritorijos, kad atliktų planavimą remdamasi esama urbanistine padėtimi ir papildytų naujais gyvenamaisiais rajonais priemiestyje.

15 Po šio sprendimo buvo suorganizuotos viešos konsultacijos, per kurias L ir kiti asmenys pareiškė prieštaravimų dėl šio plano remdamiesi, be kita ko, aplinkos apsaugos pagrindais.

16 2008 m. balandžio 23 d. M patvirtino projektą dėl mažesnės teritorijos. Ji nusprendė parengti su juo susijusį užstatymo planą pagal *BauGB* 13a straipsnyje numatytą pagreitintą procedūrą.

17 Iš M sprendimo motyvų matyti, kad šis planas negali sukelti ilgalaikių neigiamų pasekmių aplinkai ir kad jame numatytas bendras maždaug 11 800 m^2 statybų plotas, o tai mažiau nei *BauGB* 13a straipsnio 1 dalies antro sakinio 1 punkte nustatyta riba.

18 2008 m. balandžio 26 d. M pateikė užstatymo planą visuomenei ir suteikė galimybę vieną mėnesį teikti savo pastabas. Ta proga L ir kiti asmenys pakartojo savo prieštaravimus ir pareikalavo atlikti aplinkosaugos vertinimą pagal direktyvą.

19 Neatlikusi tokio vertinimo 2008 m. liepos 23 d. M taisyklių forma užstatymo planą, dėl kurio kilo ginčas pagrindinėje byloje, patvirtino kaip „vidaus plėtros užstatymo planą“.

20 2009 m. liepos 31 d. L prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiame teisme pareiškė skundą dėl šio plano teisėtumo. L, be kita ko, tvirtina, kad M neatsižvelgė į tai, kad ji urbanizuoja už aglomeracijos ribų esančias teritorijas, dėl šios priežasties tai negali būti „vidaus plėtros planas“, kaip jis suprantamas pagal *BauGB* 13a straipsnį. Savo ruožtu M teigia, kad minėtu 13 a straipsniu įtvirtintos pagreitintos procedūros taikymas buvo teisėtas.

21 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad nagrinėjamas užstatymo planas nėra „vidaus plėtros“ planas, kaip tai suprantama pagal *BauGB* 13a straipsnio 1 dalį, todėl jo nebuvo galima priimti pagal pagreitintą procedūrą neatlikus aplinkosaugos vertinimo, nes dalis į planą įtraukto ploto yra už jau užstatytos teritorijos ribų.

22 Taigi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad šis planas buvo priimtas klaidingai įvertinus *BauGB* 13a straipsnio 1 dalies pirmame sakinyje nustatytą kokybės sąlyga, pagal kurią naudmenims atkurti, užstatymui sutankinti ar kitoms vidaus plėtros priemonėms skirtas užstatymo planas gali būti parengtas taikant pagreitintą procedūrą. Tačiau pagal to paties kodekso 214 straipsnio 2a dalies 1 punktą toks įvertinimas minėto plano galiojimui neturi reikšmės.

23 Šiuo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas patikslina: viena vertus, nereikalaudamas atlikti aplinkosaugos vertinimo „vidaus plėtros“ užstatymo planams, kaip tai suprantama pagal *BauGB* 13a straipsnio 1 dalį, nacionalinis įstatymų leidėjas pasinaudojo direktyvos 3 straipsnio 5 dalyje numatytu įgaliojimu ir įtvirtino šią išimtį nustatęs ypatingą plano rūšį ir kartu atsižvelgęs į atitinkamus tos pačios direktyvos II priede nustatytus kriterijus. Kita vertus, teisės aktų leidėjas *BauGB* 214 straipsnio 2 a dalies 1 punkte numatė, kad procedūrinių nuostatų pažeidimas, kai jis padarytas tuo, kad savivaldybė klaidingai įvertino kokybės sąlygą, neturi reikšmės užstatymo plano galiojimui.

24 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui atsižvelgus į šiuos svarstymus kyla klausimas, ar nacionalinis teisės aktų leidėjas, susiejęs *BauGB* 13a straipsnyje nurodytą pagreitintą procedūrą su *BauGB* 214 straipsnio 2a dalies 1 punkto nuostata dėl palikimo galioti planus, neperžengė jam pagal direktyvos 3 straipsnio 5 dalį suteiktos diskrecijos ribų.

25 Tokiomis aplinkybėmis *Verwaltungsgericht Baden-Württemberg* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui tokį prejudicinį klausimą:

„Ar valstybė narė peržengia savo diskrecijos pagal [direktyvos] 3 straipsnio 4 ir 5 dalis ribas, jei teisės aktais, reglamentuojančiais savivaldybių rengiamus užstatymo planus, kuriuose nustatomas nedidelių teritorijų naudojimas vietos lygiu ir apibrėžiamas pagrindas, pagal kurį ateityje gali būti leista įgyvendinti projektus, bet kurie nepatenka į [direktyvos] 3 straipsnio 2 dalies taikymo sritį, atsižvelgdama į atitinkamus kriterijus, išvardytus [direktyvos] II priede, nustato ypatingos rūšies planą, dėl kurio apibrėžta ir didžiausia teritorijos ploto riba, ir kokybės sąlyga, numačiusi, viena vertus, kad rengiant tokį planą netaikomos paprastai užstatymo planams galiojančios procedūrinės aplinkosaugos vertinimo nuostatos, ir, kita vertus, kad šių procedūrinių nuostatų pažeidimas tuo, kad savivaldybė neteisingai įvertino kokybės sąlygą, neturi reikšmės šio ypatingos rūšies užstatymo plano galiojimui?“

Dėl prejudicinio klausimo

Dėl priimtinumo

26 Vokietijos vyriausybei, aiškiai nepateikusiai prieštaravimo dėl priimtinumo, kyla abejonių dėl prejudicinio klausimo svarbos pagrindinio ginčo sprendimui.

27 Savo pastabose minėta vyriausybė iš esmės teigia, kad *BauGB* 214 straipsnio 2a dalies 1 punktas turi būti aiškinamas griežtai ir kad ši nuostata veikiausiai netaikoma tokiomis aplinkybėmis, kuriomis buvo priimtas pagrindinėje byloje nagrinėjamas užstatymo planas.

28 Šiuo klausimu pakanka priminti, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką nacionalinio teismo pateiktiems klausimams dėl Sąjungos teisės aiškinimo, atsižvelgiant į jo paties nustatytas faktines aplinkybes ir teisinius pagrindus, kurių tikslumo Teisingumo Teismas neprivalo tikrinti, taikoma reikšmingumo prezumpcija. Teisingumo Teismas gali atsisakyti priimti sprendimą dėl nacionalinio teismo pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą, tik kai akivaizdu, jog prašomas Sąjungos teisės išaiškinimas visiškai nesusijęs su pagrindinės bylos faktais ar dalyku, kai problema hipotetinė arba kai Teisingumo Teismui nežinomos faktinės aplinkybės ar teisiniai pagrindai, būtini, kad galėtų naudingai atsakyti į jam pateiktus klausimus (2010 m. spalio 12 d. Sprendimo *Rosenbladt*, C-45/09, Rink. p. I-9391, 33 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

29 Nagrinėjamu atveju pateiktu klausimu siekiama sužinoti, kaip reikia aiškinti direktyvos 3 straipsnio 4 ir 5 dalis. Tačiau ne Teisingumo Teismas, o išimtinai nacionalinis teismas turi aiškinti nacionalinę teisę (2012 m. birželio 28 d. Sprendimo *Caronna*, C-7/11, 54 punktas) ir nustatyti, kiek pagrindinėje byloje gali būti taikomas *BauG* 214 straipsnio 2 a dalies 1 punktas. Be to, iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą visiškai nematyti, kad minėta nacionalinė nuostata galėtų būti netaikoma šioje byloje.

30 Tokiomis aplinkybėmis prašymą priimti prejudicinį sprendimą reikia laikyti priimtinu.

Dėl esmės

31 Pirmiausia reikia priminti, kad pagrindinis direktyvos tikslas, kylantis iš jos 1 straipsnio, yra užtikrinti, kad rengiant ir prieš priimant planus ir programas, kurių pasekmės gali būti reikšmingos aplinkai, būtų atliekamas aplinkosaugos vertinimas (2011 m. rugsėjo 22 d. Sprendimo *Valčiukienė ir kt.*, C-295/10, Rink. p. I-8819, 37 punktas ir 2012 m. vasario 28 d. Sprendimo *Inter-Environnement Walloniet ir Terre wallonne*, C-41/11, 40 punktas).

32 Kaip matyti iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą, pagrindinėje byloje nagrinėjamam užstatymo planui taikoma direktyvos 3 straipsnio 4 dalis arba prireikus šios direktyvos 3 straipsnio 3 dalis. Pagal šias nuostatas valstybės narės nustato, ar jose nurodytų planų pasekmės gali būti reikšmingos aplinkai.

33 Pagal minėtos direktyvos 3 straipsnio 5 dalį planai, kurių pasekmės gali būti reikšmingos aplinkai ir kuriems dėl to gali reikėti atlikti vertinimą pagal minėtą direktyvą, nustatomi išnagrinėjus kiekvieną konkretų atvejį arba nustačius planų ir programų rūšis, arba derinant abu šiuos metodus.

34 Kiek tai susiję su užstatymo planais, Vokietijos teisės aktų leidėjas tai nustatė įtvirtinęs, kad rengiant tokius planus iš principo atliekamas aplinkosaugos vertinimas, tačiau ši pareiga netaikoma ypatingai vidaus plėtros užstatymo planų rūšiai, atitinkančiai *BauGB* 13 a straipsnio 1 dalyje nustatytas sąlygas.

35 Šiuo klausimu svarbu nurodyti, kad užduotas klausimas susijęs, kaip savo išvados 45 punkte pažymėjo generalinis advokatas, su pasekme, kurią direktyvos veiksmingumui galėtų sukelti dviejų nacionalinių nuostatų, kaip antai *BauGB* 13 a straipsnio ir 214 straipsnio 2 a dalies 1 punkto, taikymas kartu.

36 Iš tikrųjų savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar direktyvos 3 straipsnio 5 dalį, siejamą su to paties straipsnio 4 dalimi, reikia aiškinti kaip draudžiančią nacionalinės teisės nuostatas, kaip antai nagrinėjamas pagrindinėje byloje, pagal kurias kokybės sąlygos, kuri šios direktyvos perkėlimo nuostata nustatyta tam, kad priimant ypatingos rūšies užstatymo planą nereiktų atlikti aplinkosaugos vertinimo pagal šią direktyvą, pažeidimas neturi reikšmės šio plano galiojimui.

37 Šiuo požiūriu svarbu konstatuoti, kad nuostata, pavyzdžiui, *BauGB* 214 straipsnio 2 a dalies 1 punktas, lemia, kad užstatymo planai, kuriuos rengiant turėtų būti atliktas aplinkosaugos vertinimas pagal direktyvos 3 straipsnio 5 dalį perkeliančias nacionalines nuostatas, lieka galioti, net jeigu buvo parengti neatlikus aplinkosaugos vertinimo pagal minėtą direktyvą.

38 Dėl tokios sistemos tampa visiškai neveiksminga direktyvos 3 straipsnio 1 dalis, pagal kurią aplinkosaugos vertinimą reikia atlikti dėl šios direktyvos 3 straipsnio 3 ir 4 dalyse nurodytų planų ir programų, kurių pasekmės gali būti reikšmingos aplinkai.

39 Iš tikrųjų, nors įmanoma, kad ypatingos rūšies planas, atitinkantis *BauGB* 13 *a* straipsnio 1 dalyje numatytą kokybės sąlygą, *a priori* negali lemti reikšmingų pasekmių aplinkai, jeigu šia sąlyga galima užtikrinti, kad toks planas atitinka direktyvos II priede nustatytus atitinkamus kriterijus, į kuriuos daroma nuoroda šios direktyvos 3 straipsnio 5 dalies antrame sakinyje, vis dėlto matyti, kad tokia sąlyga tampa visiškai neveiksminga, kai taikoma kartu su tokia nuostata, kaip antai *BauGB* 214 straipsnio 2 *a* dalies 1 punktas.

40 Pagal minėtą *BauGB* nuostatą paliekant galioti užstatymo planus, kurių pasekmės gali būti reikšmingos aplinkai pagal direktyvą, kaip ji perkelta nacionalinėje teisėje, galiausiai tokia *BauGB* nuostata savivaldybėms suteikiama galimybė tokius planus rengti neatliekant aplinkosaugos vertinimo, jeigu jie atitinka *BauGB* 13 a straipsnio 1 dalies antrame sakinyje nustatytą kokybės sąlygą ir jiems nėra taikomi tos paties straipsnio ketvirtame ir penktuose sakiniuose įtvirtinti netaikymo pagrindai.

41 Tokiomis aplinkybėmis teisiškai neužtikrinama, kad savivaldybė bet kuriuo atveju laikysis direktyvos II priede nustatytų atitinkamų kriterijų, t. y. kriterijų, kurių laikymąsi vis dėlto siekė užtikrinti nacionalinis teisės aktų leidėjas, kaip tai liudija teisės nuostatose, kuriomis siekiama pasinaudoti šiam leidėjui direktyvos 3 straipsnio 5 dalimi suteikiama diskrecija, įtvirtinta vidaus plėtros sąvoka.

42 Todėl reikia konstatuoti, kad įgyvendinant direktyvos 3 straipsnio 5 dalį priimta nacionalinės teisės nuostata, kaip antai *BauGB* 214 straipsnio 2 a dalies 1 punktas, lemia, jog aplinkosaugos vertinimo nereikia atlikti dėl užstatymo planų, kuriems reikia jį atlikti, o tai prieštarauja direktyva ir, konkrečiau kalbant, jos 3 straipsnio 1, 4 ir 5 dalimis siekiamam tikslui.

43 Apskritai kalbant, iš Teisingumo Teismo praktikos matyti: kai prieš priimant planą, kaip tai suprantama pagal direktyvą, reikia atlikti jo pasekmių aplinkai vertinimą pagal direktyvos reikalavimus, nacionaliniai teismai, nagrinėjantys skundus dėl tokio plano panaikinimo, privalo imtis bendrų arba specialių priemonių pašalinti tokio neatlikto vertinimo pasekmes (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Inter-Environnement Wallonie ir Terre wallonne* 44–46 punktus).

44 Todėl pagrindinėje byloje prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, neperžengdamas savo kompetencijos ribų, turi taikyti Sąjungos teisės nuostatas ir užtikrinti visišką šių nuostatų veikimą ir netaikyti visų *BauGB* nuostatų, kaip antai *BauGB* 214 straipsnio 2 a dalies 1 punkto, dėl kurių šis teismas turėtų priimti direktyvai prieštaraujantį sprendimą (šiuo klausimu žr. 1978 m. kovo 9 d. Sprendimo *Simmenthal*, 106/77, Rink. p. 629, 24 punktą ir 2013 m. vasario 26 d. Sprendimo *Åkerberg Fransson*, C-617/10, 45 punktą).

45 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, atsakymas į pateiktą klausimą yra toks: direktyvos 3 straipsnio 5 dalį, siejamą su jos 3 straipsnio 4 dalimi, reikia aiškinti kaip draudžiančią nacionalinės teisės nuostatas, kaip antai nagrinėjamas pagrindinėje byloje, pagal kurias kokybės sąlygos, kuri šią direktyvą perkeliančioje nuostatoje nustatyta tam, kad priimant ypatingos rūšies užstatymo planą nereikėtų atlikti aplinkosaugos vertinimo pagal šią direktyvą, pažeidimas neturi reikšmės šio plano galiojimui.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

46 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendžia:

2001 m. birželio 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2001/42/EB dėl tam tikrų planų ir programų pasekmių aplinkai vertinimo 3 straipsnio 5 dalį, siejamą su jos 3 straipsnio 4 dalimi, reikia aiškinti kaip draudžiančią nacionalinės teisės nuostatas, kaip antai nagrinėjamas pagrindinėje byloje, pagal kurias kokybės sąlygos, kuri šią direktyvą perkeliančioje nuostatoje nustatyta tam, kad priimant ypatingos rūšies užstatymo planą nereikėtų atlikti aplinkosaugos vertinimo pagal šią direktyvą, pažeidimas neturi reikšmės šio plano galiojimui.

Parašai.